

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 3

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 3.....	1
8. Spiritual și carnal.....	1
9. Zidirea pe temelie.....	3
10. Toate sunt ale voastre	5

8. Spiritual și carnal

1 Corinteni 3.1-7: Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos. V-am dat lapte să beți, nu hrană tare, pentru că încă n-o puteați primi, și încă nici acum nu puteți, pentru că tot carnali sunteți. Pentru că, atunci când între voi este invidie și ceartă, nu sunteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului? Deoarece, când unul spune: „Eu sunt al lui Pavel!” și altul: „Eu, al lui Apolo!”, nu sunteți voi oameni? Ce este deci Apolo? și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut și după cum i-a dat fiecăruia Domnul. Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a dat creștere. Așa că nici cel care plantează nu este nimic, nici cel care udă, ci Dumnezeu, care dă creștere.

Cu regret, Pavel nu a putut face ceea ce dorea să facă pentru credincioșii din Corint. El ar fi vrut să le vorbească ca unor „spirituali”.

Expresia „spiritual” nu are nimic de-a face cu o funcție bisericească. Cu siguranță ai auzit deja vorbindu-se despre „clerici și laici”. „Clericii” sunt oameni precum preoții sau pastorii. Ei au frecventat o școală și au susținut un examen, astfel încât acum pot fi angajați de biserica lor în funcția de clerici. Toți ceilalți membri ai bisericii sunt „laici”. Aceștia sunt oamenii care nu au studiat teologia. Dumnezeu nu a vrut o astfel de diferență. Ca să nu mă înțeleagă nimeni greșit: printre „clerici” sunt cu siguranță foarte mulți care Îl iubesc din inimă pe Domnul Isus. Nu acesta este subiectul aici, ci mă refer la „profesia” lor de clerici. Aceasta este ceva ce Biblia nu cunoaște.

Acum, însă, în versetul 1 se vorbește despre cei spirituali și cei carnali. În ambele cazuri este vorba despre credincioși. În capitolul anterior se vorbea despre oamenii firești (1 Corinteni 2.14). Aceștia sunt necredincioșii. Deci, nu există doar o diferență între credincioși și necredincioși, ci și o diferență între credincioși. Despre asta este vorba aici. Poate că ai observat deja această diferență. Dar poate că pentru tine toți credincioșii sunt oameni care Îl iubesc din inimă pe Domnul Isus și Îi slujesc. Poate că trebuie să descoperi că, dintr-o clipă în alta, te poți transforma dintr-un credincios spiritual într-un credincios carnal.

De aceea este foarte important să lași aceste cuvinte să pătrundă adânc în tine. „Spiritual” sau „carnal” se referă la atitudinea ta față de viața ca credincios. Ești spiritual când Duhul Sfânt poate

Capitolul 3

să-ți călăuzească viața și să-ți îndrepte inima și „gândirea” (îți mai amintești de 1 Corinteni 2.16?) spre Domnul Isus. Atunci vei dori să faci toate lucrurile din viața ta pentru gloria lui Dumnezeu. Poți face încă ceva greșit, dar vei dori să îndrepti repede lucrurile. Ești, însă, carnal dacă te consideri important sau dacă consideri important ceea ce cred alții despre tine. Atunci tu ești în centrul atenției, nu Hristos.

Pentru a fi carnal, nu trebuie să trăiești neapărat în păcat. A fi carnal se strecoară foarte ușor în viața ta de creștin. Conținutul acestui capitol arată foarte clar aceasta.

Cel care este carnal seamănă cu un copil mic. Un copil mic are o înțelegere foarte limitată. Când adulții vorbesc între ei, el aude cuvintele, dar nu înțelege despre ce este vorba. Copiii mici trebuie tratați la nivelul lor. Astfel, Pavel nu a putut spune credincioșilor din Corint mai mult despre Persoana lui Hristos, decât că El a fost răstignit (vezi 1 Corinteni 2.2). El nu le-a putut vorbi despre înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru că ei încă nu făceau parte dintre cei desăvârșiți (= creștini maturi; vezi din nou 1 Corinteni 2.6). Ei încă nu puteau consuma decât lapte. Laptele este hrană pentru bebeluși. Hrana solidă este pentru adulți. În Evrei 5 găsim același lucru (Evrei 5.11-14). Acolo, credincioșii erau convertiți de mai mult timp, dar nu făcuseră progrese în viața lor de credință. De aceea, autorul Epistolei către Evrei a trebuit să-i mustre. Aceasta ți se poate întâmpla ușor și ție. La început, totul merge bine. Ești entuziasmat și îți place să citești Biblia. Dar, după un timp, observi că entuziasmul scade. Atunci trebuie să fii hrănit din nou cu lucrurile simple din Biblie, pentru că adevărurile mai profunde nu le înțelegi. Adevărurile mai profunde nu puteau fi comunicate credincioșilor din Corint, pentru că ei erau încă carnali.

Ca dovadă că ei erau carnali, li se arată că erau invidioși și că erau certuri între ei. Pavel le spune chiar că umblau după felul omului. El se referă la faptul că se comportau ca oamenii lumii. Aceasta nu este ceva neînsemnat. Formarea grupurilor lor cu un lider preferat era pur omenească. Așa se procedează în lume. Este vorba aici despre alegerea unor conducători spirituali pentru ei înșiși, așa cum grecii aveau filozofii lor preferați și iudeii rabinii lor preferați. Accentul se pune atunci pe oameni și nu pe Dumnezeu. Pentru a alege un exemplu dintr-un alt domeniu: în politică sau în sport, fiecare alege o persoană sau un club care îi place cel mai mult. Ceilalți sunt respinși. Invidia și certurile sunt la ordinea zilei. Suporterii echipelor de fotbal se luptă cu lanțuri, bâte și cuțite. Politicienii se întrup reciproc în dezbaterile publice pentru a se pune în evidență și a-și asigura sprijinul susținătorilor. Așa nu trebuie să fie în Adunarea lui Dumnezeu. Acolo, fiecare are locul și sarcina lui.

Pavel se numește pe sine și pe Apolo doar slujitori, prin care credincioșii din Corint au ajuns la credință. Din fericire, așa și era. Dar au ajuns ei la credința în Pavel sau în Apolo? Nu, la credința în Dumnezeu! Fiecare slujitor a avut partea sa în lucrarea pe care Dumnezeu a săvârșit-o în inimile credincioșilor din Corint. Nu știu cum ai ajuns tu la credință. Probabil că Dumnezeu s-a folosit de mai mulți credincioși pentru asta. Vei fi foarte recunoscător tuturor acestor oameni pentru asta, și asta este bine. Dar ai grijă să nu-i venerezi sau să-i urmezi. Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu se va simți bine dacă este pus pe un pedestal. El va da toată lauda, toată gloria și toată cinstea numai lui Dumnezeu, pentru că El este Cel care a dat creșterea. Așa spune Pavel aici. Așa a spus și Petru în Faptele apostolilor 10 (Faptele apostolilor 10.25-26). În Apocalipsa 19, citești că nici măcar un înger nu acceptă închinarea noastră (Apocalipsa 19.10). Singurul care merită închinare este Dumnezeu.

Citește din nou 1 Corinteni 3.1-7. - Cum recunoști la tine dacă ești spiritual sau carnal?

9. Zidirea pe temelie

1 Corinteni 3.8-15: Dar cel care plantează și cel care udă sunt una; însă fiecare va primi propria lui răsplată după propria lui muncă. Pentru că noi suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. Potrivit harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un arhitect înțelept, am pus temelie, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Pentru că nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos. Iar dacă cineva zidește deasupra pe această temelie: aur, argint, pietre prețioase, lemne, fân, paie, lucrarea fiecăruia va fi arătată, pentru că ziua o va face cunoscut, pentru că se descoperă în foc; și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva deasupra va rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc.

Fiecare credincios, deci și tu, este un slujitor. Poate că sună puțin demodat, dar știi că un slujitor este cineva care primește porunci de la o autoritate superioară. Există cineva care este deasupra lui. Dumnezeu este deasupra tuturor slujitorilor Săi și le spune fiecăruia ce are de făcut. Este vorba despre lucrarea Lui, și toți slujitorii trebuie să fie conștienți de acest fapt. Dacă fiecare merge pe calea lui proprie, lucrarea lui Dumnezeu nu se va împlini. Slujitorii trebuie să fie uniți. Ei nu trebuie să lucreze unul împotriva celuilalt, nu trebuie să se preocupe de reputația personală, ci trebuie să lucreze împreună, să colaboreze. Unitatea în slujba lui Dumnezeu este foarte importantă. Dumnezeu va răsplăti pe fiecare după comportamentul său.

Când scrie aici că suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu, înseamnă că suntem și împreună-lucrători unii cu alții și că împreună suntem slujitori ai lui Dumnezeu. Așadar, nu înseamnă că tu faci o anumită lucrare împreună cu Dumnezeu. Nu, El este deasupra ta și împreună cu alții poți lucra pentru El. De aceea, nu trebuie să te ghidezi după ceea ce oamenii sau partidele așteaptă de la tine sau îți poruncesc. În acest caz nu vei căuta interesele lui Dumnezeu și ale lucrării Lui, ci interesele oamenilor și vei intra în conflict cu cei care sunt împreună-lucrători cu tine. În acest fel, unitatea va dispărea în cel mai scurt timp.

Imediat după aceea în versetul 9 și în versetul 10 citim despre un ogor și o clădire. Nu sunt acestea două lucruri complet diferite, care nu pot fi schimbate între ele? Da, așa este. Dar Pavel trece aici de la o imagine la alta. Ambele reprezintă un domeniu în care lucrează cei care sunt împreună-lucrători ai lui Dumnezeu.

Un ogor este un ținut în care muncitorul urmărește să obțină roadă. Și Dumnezeu dorește să obțină roadă. Pavel spune aici că credincioșii din Corint formau împreună acest ogor. Aceasta este valabil și pentru toate locurile în care credincioșii se adună laolaltă. Gândește-te din nou la capitolul 1 (1 Corinteni 1.2). Dumnezeu dorește să primească, prin viața tuturor credincioșilor, gloria care I se cuvine.

„Zidirea lui Dumnezeu” se referă, de asemenea, la credincioși în ansamblul lor. Împreună, ei formează zidirea lui Dumnezeu. Când ne gândim la o clădire, ne gândim la locuire. Dumnezeu locuiește în Adunare. Acest fapt este exprimat în versetul 16 al acestui capitol. Sunt menționate și alte lucruri care au legătură cu o clădire. Este nevoie de fundație. De asemenea, sunt necesare materiale și constructori.

Mai întâi fundația. Aceasta a fost pusă de Pavel. El nu se lăuda cu asta. El spune că a pus această fundație „prin harul lui Dumnezeu”, care i-a fost „dat”. Așadar, gloria Îi revine lui Dumnezeu. Nu este așa, că el ar fi inventat fundația. Fundația este Isus Hristos. Ca un constructor înțelept, el L-a prezentat corintenilor prin predică pe El și nimic altceva. Nu există altă fundație.

Capitolul 3

Acum trebuie construit. „Dar”, avertizează Pavel, „ai grijă cu ce materiale construiești”. Cele șase materiale de construcție, pe care le numește, pot fi împărțite în două grupe. Primele trei sunt materiale nobile. Ele rezistă la încercarea focului. Ultimele trei sunt materiale care sunt mistuite de foc și, prin urmare, sunt fără valoare pentru o clădire bună. Deci, depinde de atitudinea celui care construiește cu ce material este mulțumit.

Am spus deja că aceasta este o vorbire figurativă. Aceste lucruri reprezintă ceva din care se poate trage o învățătură spirituală. După cum știi, credincioșii formează împreună Adunarea lui Dumnezeu. În Biblie, aceasta este comparată cu o mireasă, cu un trup și, de asemenea, cu o casă. Vom vorbi mai târziu despre mireasă și trup. Aici este vorba despre Adunare ca și casă. Aceasta este o imagine ceva mai dificilă decât cea a trupului sau a miresei, deoarece Adunarea ca și casă poate fi privită din două puncte de vedere. Biblia vede Adunarea, pe de o parte, ca o casă construită de Dumnezeu și, pe de altă parte, ca o casă construită de oameni. Gândești tu că Dumnezeu, când vine vorba de o casă construită de El, folosește materiale care vor fi distruse de foc? Imposibil! Când Dumnezeu construiește casa, El folosește numai materiale bune. Despre Adunare ca o casă construită de Dumnezeu se poate citi în alte pasaje, de exemplu în Matei 16.18; Efeseni 2.20–22; 1 Petru 2.4–5.

Dar Biblia vede Adunarea și ca o casă construită de oameni. Așa este descrisă aici: „Fiecare să ia seama cum zidește deasupra.” Și atunci este posibil să se folosească materiale false, materiale care nu rezistă la foc. Poate că deja îți dai seama ce reprezintă aceste materiale. Aurul, argintul și pietrele prețioase reprezintă credincioșii, lemnul, fânul și paieile reprezintă necredincioșii. Cum trebuie să-ți imaginezi acum clădirea? Poți face asta în felul următor. Tu predici Evanghelia. Astfel, oamenii sunt apelați. Sunt oameni care își recunosc vina înaintea lui Dumnezeu. Tu ești convins că sunt sinceri și îi consideri creștini. Îi botezi. Prin aceasta, ei mărturisesc că părăsesc lumea (botezul este o înmormântare) și intră în creștinătate. Prin acțiunea ta de botezare, ei intră în domeniul casei lui Dumnezeu, cu care este de asemenea comparată creștinătatea. În acest fel, tu construiești casa lui Dumnezeu. Dar ceea ce nu este posibil pentru Dumnezeu – și anume, să greșească – este foarte posibil pentru tine. De aceea trebuie să fii atent la modul în care construiești. Sunt conștient că am explicat totul foarte succint, dar sper că ai înțeles mesajul principal și importanța acestui pasaj.

Există însă și un alt mod de a construi. Modul în care transmiți ceva din Biblie poate fi atât corect, cât și greșit. Transmiți gândurile lui Dumnezeu sau gândurile tale? Este ceva ce se aplică și mie în timp ce scriu aceste rânduri. Trebuie să mă întreb în permanență dacă interpretez corect Cuvântul lui Dumnezeu. Același lucru este valabil și pentru modul nostru de viață. Ce fel de exemplu dăm? Când vine vorba de comportamentul nostru practic, ne uităm în Biblie pentru a afla cum vrea Dumnezeu să ne comportăm și cum să arătăm? Dacă vrem să ne ținem de Cuvântul lui Dumnezeu în toate privințele, vom consolida clădirea lui Dumnezeu. Unde nu facem asta, o slăbim.

Va veni o zi în care tot ce am învățat și am făcut va fi făcut cunoscut. Faptele tale și ale mele vor fi încercate prin foc. Asta înseamnă că sfințenia lui Dumnezeu va cerceta tot ce am făcut și am spus. Și El nu greșește în judecata Sa. Ce va rămâne, El va răsplăti. Ceea ce arde este în detrimentul nostru și nu va fi răsplătit. Din fericire, noi înșine vom fi mântuiți. Faptele noastre pot fi greșite, dar mântuirea noastră este întemeiată în Hristos. Să ne străduim să fim constructori care lucrează la clădirea lui Dumnezeu cu materiale bune.

Citește din nou 1 Corinteni 3.8-15. - Cum construiești?

10. Toate sunt ale voastre

1 Corinteni 3.16-23: Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; pentru că templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi. Nimeni să nu se înșele pe sine însuși: dacă cineva dintre voi gândește că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept. Pentru că înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu; pentru că este scris: „Cel care prinde pe înțelepți în viclenia lor”. Și din nou: „Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți, că sunt deșarte”. De aceea nimeni să nu se laude cu oameni, pentru că toate sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lume, fie viață, fie moarte, fie cele prezente, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre; și voi, ai lui Hristos, iar Hristos, al lui Dumnezeu.

Pavel continuă să scrie despre construirea casei lui Dumnezeu, a templului. Aici, templul nu se referă la o clădire vizibilă din piatră, așa cum era cea din Ierusalim. Uneori, o clădire bisericească este numită „casă a lui Dumnezeu”, dar Noul Testament (adică de la apariția Adunării) nu mai numește o clădire pământească „casă a lui Dumnezeu”. Casa lui Dumnezeu este acum formată din toți credincioșii în care locuiește Duhul Sfânt.

După cum s-a menționat, construirea casei lui Dumnezeu este văzută în acest capitol ca o lucrare a oamenilor. În versetele anterioare, am avut în fața noastră două grupuri de constructori. Acum întâlnim un al treilea grup. Aceștia sunt oameni care vor să distrugă templul lui Dumnezeu. Asta spune deja ceva! Este vorba de oameni care distrug în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu. În versetele anterioare s-a discutat posibilitatea ca cineva să construiască cu materiale greșite. Se poate întâmpla, dar nu este vorba de o acțiune intenționată. O astfel de persoană rămâne mântuită, dar ca prin foc. Pierde totul, dar scapă cu viață. Despre oamenii care vor să distrugă templul lui Dumnezeu se spune însă că Dumnezeu îi va distruge. Cum trebuie să ne imaginăm că templul lui Dumnezeu va fi distrus? Permite Dumnezeu aceasta?

În primul rând, trebuie să ne amintim că credincioșii formează împreună templul lui Dumnezeu. Chiar și credincioșilor din Corint a trebuit să li se reamintească: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu?” Ei erau templul lui Dumnezeu, în care locuia Duhul Sfânt. Dacă te gândești bine, ajungi la concluzia că Singurul care are autoritate în templul lui Dumnezeu este Duhul Sfânt. Imaginează-ți acum că în templul lui Dumnezeu, adică în adunare, se ridică oameni care învață lucruri care sunt în totală contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci Adunarea lui Dumnezeu devine un loc în care Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu sunt dați la o parte, iar oamenii își aduc propriile gânduri despre Dumnezeu și Cuvântul Său. Ce este viclenie în felul în care o fac este faptul că ei se dau drept oameni care știu. Adesea au o educație bună, sunt excelenți oratori și nu-și dau bătaie de cap cu conștiința. Cel mai bine îi recunoști după felul în care vorbesc despre Domnul Isus. Adesea vorbesc despre El în mod foarte plat, ca despre cineva care îți este foarte apropiat și care era exact ca tine, cu aceleași poftă și dorințe. Este ceva foarte viclean. El îți este într-adevăr foarte apropiat. În Biblie scrie că El a fost „ispitit în toate asemenea nouă”. Dar la sfârșitul acestui verset mai este ceva: „în afară de păcat” (Evrei 4.15). Uneori ei vorbesc despre El cu mult respect și solemnitate, ca despre cineva care este cu mult deasupra ta. El este prezentat ca un fel de înger, prin care poți afla multe despre Dumnezeu. Și aceasta este la fel de viclean. Prin El poți afla într-adevăr multe despre Dumnezeu, dar adevărul despre El merge mult mai departe: poți afla *totul* despre Dumnezeu numai prin El, pentru că El este Dumnezeu Însuși. De aceea El este mult mai presus decât îngerii. Poți citi aceasta în Evrei 1 (Evrei 1.5-13). Prin faptul că vorbesc în acest mod viclean despre Domnul Isus, templul lui Dumnezeu este pângărit. Cine face asta nu va scăpa de judecata lui Dumnezeu: Dumnezeu îl va distruge.

Capitolul 3

Casa lui Dumnezeu este numită aici „templu”, pentru că este vorba despre gloria care Îi revine lui Dumnezeu în casa Lui. Dumnezeu este glorificat când Domnul Isus este glorificat, și El este dezonorat când Domnul Isus este dezonorat.

Templul lui Dumnezeu este numit și „sfânt”. În această clădire nu ar trebui să se găsească nimic din lume și din înțelepciunea ei. Nimeni din adunare nu ar trebui să gândească că deține înțelepciunea. Înțelepciunea, de care este nevoie în lume, nu trebuie să pătrundă în Adunare. O astfel de înțelepciune este foarte periculoasă în Adunarea lui Dumnezeu. Ea face să uităm că adevărata înțelepciune se găsește numai la Dumnezeu și la Hristos. Pavel repetă că înțelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Probabil că este necesar să repete aceasta, deoarece a spus-o deja în capitolul 1 (1 Corinteni 1.20). Este evident că suntem rapid influențați de înțelepciunea lumii. Încă o dată: nu uita că ea este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Pentru a deveni cu adevărat înțelept, trebuie mai întâi să devii nebun. A deveni nebun nu înseamnă a deveni irațional. Înseamnă mai degrabă că nu te mai bazezi pe priceperea oamenilor înțelepți sau pe propria ta minte. Tu te vei orienta după înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care ai găsit-o în Hristos. Pentru lume, aceasta este nebunie. Dar Dumnezeu te numește înțelept.

În continuare citești că Dumnezeu îi prinde pe cei înțelepți în propria lor înțelepciune. Toți oamenii care se comportă ca și cum Dumnezeu nu ar exista, care Îl neagă prin discuții, vor fi demascați de Dumnezeu. El le va arăta cine sunt, prezentându-le ceea ce au făcut și ce a rezultat din faptele lor. Tot ceea ce au gândit nu a dus la niciun rezultat. Dimpotrivă, haosul a devenit și mai mare. Tot ceea ce au gândit oamenii se dovedește a fi lipsit de conținut.

Această goliciune a înțelepciunii omenești ar trebui să fie un motiv suficient pentru a nu se lăuda cu oamenii. Dar urmează încă un motiv pentru care este o prostie să te lauzi cu oamenii. Lauda din partea oamenilor limitează enorm bogăția credincioșilor. Dacă Pavel era omul, asta era în detrimentul lui Apolo. Pentru că discipolul lui Pavel găsisese la el ceva ce îi lipsea la Apolo. De aceea Pavel le-a vorbit în acest fel.

Astfel, slujitorii erau comparați unii cu alții, iar apoi se făcea o alegere. Aceasta se întâmplă și astăzi. Dacă participi la aceasta, trăiești sub nivelul privilegiilor tale. Pentru că fiecare slujitor este prezent pentru tine, și nu doar cel pe care îl preferi tu. Și nu numai slujitorii îți sunt dați, ci și toate celelalte lucruri. Întregul domeniu în care te afli, lumea, îți aparține. Asta pentru că aparții lui Hristos. La fel este și cu viața și moartea. Viața îți aparține, pentru că Hristos este viața ta. Moartea îți aparține, pentru că Hristos a biruit moartea. Lucrurile prezente și viitoare îți aparțin, pentru că tu aparții lui Hristos. Hristos are o privire de ansamblu asupra prezentului și viitorului. Nimic nu-I scapă din mână, nici în viața ta, nici în marile evenimente mondiale. El va conduce totul astfel încât Dumnezeu să fie glorificat în toate. „Iar Hristos este al lui Dumnezeu” înseamnă că Dumnezeu va împlini prin Hristos tot ce și-a propus. Rezultatul final va fi vizibil când Hristos va preda toate lui Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu va fi totul în toți (1 Corinteni 15.28). Tu aparții acestui Hristos, ești de partea Lui. Nu este aceasta o mare bogăție?

Citește din nou 1 Corinteni 3.16-23. - Dacă totul îți aparține, poți face cu ele ce vrei? Cum folosești ceea ce îți aparține?